

La cosa és molt negra

MARIA JOSEP SOLER

En la moda, com en tots els àmbits, hi ha els qui creen i els qui copien. Els primers s'anticipen, és clar, als segons. Però en l'avantguarda dels creadors hi ha un altre col·lectiu: els qui decideixen quins seran els colors de la pròxima temporada. Aquests últims, més que dissenyadors, gairebé són sociòlegs que interprenen l'estat d'ànim dels consumidors, els seus desigs amagats, el seu afany de canvis. Són, en definitiva, els responsables que el negre s'hagi convertit en el color per excel·lència. Ja fa temps que s'han perdut els atavismes culturals que l'associen amb la mort; contràriament, ara el negre és sinònim de festa, de nit i de modernitat. A títol d'exemple, les últimes desfilades de Nova York, en què el negre semblava una mena de consigna, de compliment obligat. Hostesses, periodistes —n'hi havia que ja eren sexagenaris—, models, i, és clar, dissenyadors, tots en portaven a sobre! Es, doncs, ben clar que els gurús de la moda continuaran veient la cosa molt negra aquests mesos vinents.

Les alternatives a l'uniforme es troben al bàndol oposat: l'exotisme que en alguns inspira el llunyà Orient, i en uns altres les mateixes arrels mediterrànies. Les col·leccions del belga Dries Van Notten i del català Toni Miró en són un bon exemple. Tots dos combinen les línies pures i els detalls, la comoditat d'occident amb el luxe d'orient.

Transparències, brodats, passamaneria, han estat la novetat d'aquesta temporada i continuaran essent moda en la pròxima. Els teixits i les textures continuaran guanyant protagonisme per damunt dels colors, una tendència que els industrials catalans ja fa temps que van preveure. Ara es tracta que el consumi-

Esther Canadas. Aquesta model alacantina triomfa a les passarel·les de Nova York.

dor no es deixi impressionar per les ofertes que vénen de lluny i que faci servir més el seny que la rauxa. La qualitat dels teixits, la manera de treballar-los, és el que diferencia una peça de "fons d'armari" d'un altra de temporada, un producte "fast-fashion" d'un altre fet amb cassola de fang.

Entre tots els tòpics que fem servir els periodistes de moda, aquests últims

Aquest color serà el que s'imposarà en la moda que ens ve. L'altra opció serà l'exotisme provinent de l'orient llunyà o de la Mediterrània.

ARXIU

temps domina el de "l'eclecticisme". A la majoria de col·leccions, se'ls pot aplicar el terme. Hi ha una mica de tot. Llarg i curt, ample i estret. I és que aquest final de segle predispesa a la nostàlgia. De primer van ser els 60, després els 70, i ara sembla que l'any que ve la moda s'inspirarà en els vuitanta, que, si més no, són més fàcils de recordar perquè són més a prop. Pantalons amples i llargs, fins a tapar les sabates, faldilles curtes, combinades amb abrics llargs, i vestits de ratlles diplomàtiques, a l'estil mafiós. Això és el que proposen joves creadors, com el britànic Alexander McQueen, que ha capgirat el món de l'alta costura, des de la seva incorporació a Givenchy, una de les firmes de més tradició a França. S'han format a les millors escoles europees, i són el recanvi dels seus mestres, els minimalistes Calvin Klein i Giorgio Armani. Amb ells s'acaba definitivament la dialèctica entre l'agulla i la indústria, per-

què, per damunt de tot, hi ha el *marketing*.

I, malauradament, les lleis del mercat ens imposaran novament les ulleres de Kate Moss i l'estètica de l'anorèxia. Diuen els dissenyadors que els models són només instruments d'un somni, que, és clar, és el seu. Si volem fer-lo nostre només cal aplicar la llei del mirall.